

“La pregària humil és escoltada pel Senyor”

Ds, 8/12/2018 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 5 de desembre 2018.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 1. Ensenya’ns a pregar

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui comencem un cicle de catequesis sobre el “Pare nostre”.

Els Evangelis ens han presentat retrats molt vius de Jesús com a home de pregària. Jesús pregava. Malgrat la urgència de la seva missió i la força de tanta gent que el reclama, Jesús sent la necessitat d’apartar-se en la soledat i de pregar. L’Evangelí de Marc ens explica aquest detall des de la primera pàgina del ministeri públic de Jesús (cf 1,35). La jornada inaugural de Jesús a Cafarnaüm es va acabar d’una manera triomfal. Quan el sol es ponía molts malalts s’apropen a la porta on Jesús fa estada: el Messies predica i guareix. Es compleixen les antigues profecies i les esperances de tanta gent que pateix: Jesús és el Déu proper, el Déu que ens allibera. Però aquella multitud és encara petita si es compara amb tantes altres multituds que es reuniran al voltant del profeta de Natzaret; en alguns moments es tracta d’assemblees oceàniques i Jesús és al centre de tot, l’esperat pel poble, el resultat de l’esperança d’Israel.

Tanmateix Ell es desvincula, no acaba com a hostatge de les expectatives d’aquells que ara l’han triat com a líder. Aquest és un perill dels líders: estar massa lligats a les persones, no distanciar-se. Jesús ho sap i no acaba com a hostatge de les persones. Des de la primera nit de Cafarnaüm demostra que és un Messies original. A l’última part de la nit, quan ja s’anuncia l’alba, els deixebles encara el busquen, però no aconsegueixen trobar-lo. On és? Fins que Pere finalment el troba en un lloc aïllat completament absorbt en la pregària. I li diu: “tothom et busca!” (Mc 1,37). L’exclamació sembla ser la clàusula que expressa un èxit plebiscitari, la prova del bon resultat d’una missió.

Però Jesús diu a la seva família que ha d’anar a un altre lloc. Que no és que la gent que l’ha de buscar a Ell sinó que sobretot és Ell que busca els altres. Per tant no pot arrelar-se sinó que ha de ser contínuament pelegrí pels camins de Galilea (vv. 38-39) i també és pelegrí vers el Pare, és a dir: pregant. En el camí de la pregària. Jesús prega.

I tot això passa en una nit de pregària.

En algunes pàgines de l’Escriptura sembla sobretot que la pregària de Jesús, la seva intimitat amb el Pare, ho domina tot. Ho serà, per exemple, sobretot en la nit de Getsemaní. L’última part del camí de Jesús (el més difícil dels que fins llavors va fer) sembla trobar el seu significat en l’escolta continuada que Jesús fa del Pare. Una pregària segurament gens fàcil, de fet, una veritable i real “agonia” en el sentit de l’esforç dels atletes, sinó una pregària capaç de suportar el camí de la creu.

Aquest és el punt essencial: allà Jesús pregava.

Jesús pregava intensament en esdeveniments públics, compartint la litúrgia del seu poble, però també buscava llocs aïllats, separats de la remor del món, llocs que permetessin d'entrar en el secret de la seva ànima: és el profeta que coneix les pedres del desert i puja a dalt de les muntanyes. Les últimes paraules de Jesús, abans de morir a la creu, són paraules dels Salms, és a dir de la pregària, de la pregària dels jueus: pregava amb les oracions que la seva mare li havia ensenyat.

Jesús pregava com pregunten tots els homes del món. No obstant això, en la seva manera de pregar, hi havia també un misteri amagat, alguna cosa que segurament no es va escapar als ulls dels seus deixebles, si en els Evangelis trobem aquella súplica tan senzilla i immediata: “Senyor, ensenya’ns a pregar” (Lc 11,1). Ells veien que Jesús pregava i volien aprendre a pregar: “Senyor, ensenya’ns a pregar”. I Jesús no es nega, no està gelós de la seva intimitat amb el Pare, sinó que ha vingut precisament a introduir-nos en aquesta relació amb el Pare. I així es converteix en mestre de pregària dels seus deixebles, com Ell segurament ho vol ser per a tots nosaltres. També nosaltres hauríem de dir: “Senyor, ensenya’m a pregar. Ensenya’m”.

Fins i tot encara que hàgim pregat des de fa anys, sempre n’hem d’aprendre! La pregària de l’home, aquest anhel que neix d’una manera tan natural en la seva ànima, és potser un dels misteris més grans de l’univers. I ni tan sols sabem si les pregàries que adreces a Déu són realment les que Ell vol sentir que li adreces. La Bíblia ens dona també testimonis de pregàries inoportunes que finalment són rebutjades per Déu: només cal recordar la paràbola del fariseu i del publicà. Només aquest últim, el publicà torna del temple a casa justificat, perquè el fariseu estava orgullós i li agradava que la gent el veiés pregar i feia semblant de pregar: el cor era fred. I diu Jesús: aquest no ha estat justificat “perquè qui s’exalta serà humiliat, en canvi qui s’humilia serà exaltat” (Lc 18,14). El primer pas per pregar és ésser humil, anar al Pare i dir: “Mira’m, sóc pecador, sóc feble, sóc dolent”, cadascú sap què ha de dir. Però sempre es comença amb humilitat i el Senyor escolta. La pregària humil és escoltada pel Senyor.

Per això, començant aquest cicle de catequesi sobre la pregària de Jesús, la cosa més bonica i millor que tots hem de fer és repetir la invocació dels deixebles: “Mestre, ensenya’ns a pregar!”. En aquest temps d’Advent, cal que ho repetim: “Senyor, ensenya’m a pregar”. Tots podem anar una mica més enllà i resar millor; però demaneu-ho al Senyor: “Senyor, ensenya’m a pregar”. Fem això en aquest temps d’Advent i, sens dubte Ell no permetrà que la nostra invocació no sigui escoltada.

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage